

v soboto opoldne ali popoldne prenehali z delom in se pripravljali na nedeljo. Kakšna velika škoda je, da je ta hvalevredna navada izginila! Dober kristjan navsezadnje mora najti toliko časa, da bo lahko svoji duši dal, kar ji gre. Edina resnejša težava bi bili starejši ljudje, ki bi res težko v dveh zaporednih dneh prišli v cerkev, zlasti če so bolj oddaljeni. Toda zanje so še vedno delavniki, ko jih lahko duhovnik pred mašo ali po maši nemoteno spove. V številnih župnijah so v preteklosti imeli ob sobotah zvečer večernice, po večernicah pa je bilo spovedovanje, ponekad tudi pozno v noč. Toda tudi ta hvalevredna navada je povsem izginila, seveda ne vedno po krivdi župnika, a marsikje je župnik želel soboto zvečer imeti zase za boljšo pripravo za naslednji dan. Mislim, da bi to hvalevredno navado morali ponovno uvesti v vseh naših župnijah; vsaj na voljo mora biti duhovnik svojem vernikom vsako soboto zvečer.

To je bilo le nekaj misli o perečem vprašanju našega spovedovanja. Naj bi bile v spodbudo za nadaljnje razmišljanje.

VILKO SOLINC

VIDICI

KNJIGA KOJU SMO S UGODNOŠĆU PROČITALI

P. Yves Ivonides (o. Ivon Čuk): Život sv. Franje Asiškoga, Zagreb 1963.

Knjige su ljudi. Koji ljudi nose u sebi svoje vlastite misli, oni nas privlače i osvajaju, jer pravu snagu i opću vrijednost imaju samo oni doživljaji, koji su autentični odraz jedne duše. Ima knjiga malenih po obujmu, ali su bogate i plodne sadržajem. Kondenzacija bitka opća je karakteristika i mjera savršenosti bića. To važi jednako na području duhovnog i materijalnog zbivanja.

Život sv. Franje Asiškoga, koji je izlazio u nastavcima »Glasnika sv. Antuna Padovanskoga«, a sada tiskan u posebnoj i lijepo opremljenoj knjižici, gornje misli potvrđuje u punoj mjeri. Knjiga mala po obujmu, ali puna svježine, ljepote i sadržaja. Da smo je prošli na stranom književnom tržištu, sigurno je, da bismo joj dali i više priznanja. (To je naš stari običaj!)

Asiški Siromah dobro nam je poznat i svima drag. Ipak nam je njegov lik kroz ovu knjižicu zablistao posebnom jasnoćom i, možemo slobodno reći, u jednom novom i bližem osvjetljenju. Pred veličinom Franjine osobe i izvanrednim elementima njegove duhovne konstrukcije, mnogi su gubili smisao za realnost pa su cijeli slučaj — i ne htijući — pomicali u predjele legende, čuda, neke nadljudske gotovosti u kojoj se gubila njegova osobna nota i suradnja. U tom

Štimungu bili smo skloni Franjinu pojavu primiti više kao čudno svjetlo s Neba, u kojem se gube ljudski tonovi i elementi. Međutim p. Cuk nam je s velikom sigurnošću, ugodnom lakoćom i sa izvrsnom psihologijom isklesao nutarnji lik sv. Franje, tako da je s njega obri-
sao svu patinu dalekog vremena i nejasnu maglicu legende, koja je uvijek i po snazi i po ljepoti zaostajala za njegovim autentičnim licem i duhom. Razvoj, transformacija u »sliku Sina Božjega« te duhovno sazrijevanje i kod Franje kao i kod svih drugih smrtnika podliježe općem zakonu hrvanja Milosti s otporom fizičkih, zemaljskih i animalnih snaga. Mada je ubrzo izrastao u duhovnog orijaša, ipak ni kod njega nije bilo ništa na preskok i bez povezanosti. Sve je u osnovi bilo zajedničko djelo čovjeka i milosti, zato sve ljudsko, općecovječansko i blisko. I u njemu je Milost sve susrela, što sreća i u nama. Zato nam je kroz ovu knjižicu postao još bliži i draži.

Izrađujući nutarnji lik sv. Franje p. Cuk je često puta na blistav i lapidaran način formulirao misli i zapazanja, koji se doimlju kao snažni i svježi aforizmi. Za ovaj život sv. Franje možemo slobodno reći, da je to roman, u kojem ništa nije izmišljeno.

Još jednu stvar treba istaknuti: P. Cuk zna ne samo fino zapazati i misliti, nego i vrlo lijepo pisati. Ima pasusa, koji su pravi mali literarni biseri. Poezija bez patetike i namještenosti. Poezija čista, svježja i prirodna kao duša sv. Franje. Mada je tematika po sebi sva ozbiljna, Cukova se poezija uklapa u nju posve prirodno, lako i ugodno. Dah Sveca-pjesnika i akordi njegova »Hvalospjeva Stvorova« svu knjižicu prožimlju, nadahnjuju i nose. Knjiga je zaista čisti užitak i obilna, vedra pouka. Iz nje nam živo i uvijek aktualno govori jedan od onih, koji su Krista čuli punim sluhom pa nijedan korak od toga časa nisu napravili promašen.

Kako je lijepa i zdrava metafizika, koju je Franjo ostvario na sebi i na onima, koje je zahvatio svojim dahom. Kako su plitke naše isprike, da se i mi toj struji svim bićem ne podamo!

Fra STANKO VASILJ

»ECCE, QUAM BONUM ...« (Ps. 132, 1)

(S jedne korone)

Neki sam dan ponovo osjetio istinitost one: »Kako je dobro i kako je ugodno, kad braća stanuju zajedno!« A sa mnom i svi drugi prisutni svećenici.

Bila je korona u zupi M. Prometno je teže pristupačna, pa ipak nas se je sabralo petnaest svećenika. Među njima i Dekan susjedne dekanije. Pozvao ga je Domaćin, da održi tom zgodom, uz svečanu sv. Misu, svećenicima i vjernicima, prigodnu propovijed.

Bilo je tako lijepo. Po svemu se je vidjelo i osjećalo, da je domaći župnik — taj je ujedno i dekan — revan Božji svećenik. Zār bi se inače sabrao tako lijep broj vjernika na sv. Misi; u kasni predpodnevni sat?! Bilo ih je oko tri stotine. I žena i djevojaka, i muževa i mladića, i djece. I svi su se tako lijepo ponašali u crkvi. Sabrano su slušali propovijed, oduševljeno pjevali, pobožno se molili.

Propovijed je bila evangeoski jednostavna — ističemo to kao pohvalu! — ali puna topline i uvjerljivosti. Preosjetili smo svi pri-